

Obsah

Kronika

Výprava do Vlčí rokle	3
Hlášky	3
Proti proudu času	4
Guláš Mikuláš	8
Zimní tábor – Rychlebské hory	9
Problém: Jack	12
Pololetní výprava – Desná	17
Hvězdný kec	20
Fotokomiksy	21
Zimní výprava – Velká Fatra	23
Studánky	27
Velikonoční výprava	28
Jarní voda I. – Berounka	30
Jarní sraz – Ploučnice	32
Hadí výprava – Rabštejn	34
NášUP	
Šifra – „osmisměrka“	35

Zrádné čárky

Něco vám prozradím. I když už dělám Šup potřebí a tudíž bych si měla s ledasčím poradit, vždycky se objeví něco, nad čím mi už stane rozum stát.

Tentokrát jsou to záhadné čárky, takové ty krátké pomlčky, co rozdělují slovo, když se na řádek nevejde celé. Samy o sobě jsou naprosto v pořádku.

Pak se ale jednoho dne ta malá černá potvora rozhodne, že si jen tak z čistajasna rozdělí slovo uprostřed textu. Puf! Malý pišišvor si tam najednou sedí a rozděljuje úplně nesmyslně slovo, jako by se nechumelilo. Když se ho zeptám, co tam dělá, škodolibě se zašklebí a mlčí.

Běžné vymítací metody jako třeba backspace na něj vůbec neplatí. Ta mrcha se totiž rozhodla, že se stane neviditelnou. Přesněji – okem je samozřejmě (a bohužel) naprosto viditelná, ale pro počítač jako by neexistovala. Nedá se vymazat. Skáče z místa na místo, množí se, ale zbavit se jí nelze.

Co s tím, říkám si. Nezbyvá, než z chyby udělat zábavu. Naprosto otevřeně tedy teď přiznávám: ano, ty nezbedné pomlčky tam

jsou. Ale pojďme si s nimi trochu pohrát. Vyhláši je soutěž, kdo jich najde víc! Já osobně minimálně o jedné takové potvůrce vím, ale kde je, neprozradím... hledejte, šmudlové!

Petra

Příslloví trochu jinak

Poznáte, o která přísloví se jedná?

Donace individua rodu Equus neopravňuje akceptora k vizuální percepci dentální soustavy tohoto jedince.

Přenos informace od jedince s kalorickým deficitem k jedinci s kalorickou potřebou již saturovanou je blokováno.

Částečná imobilita muskulatury, prýstíci z pasivity příslušného cerebroorálního centra vede k souhrnu nepříznivých okolností pro jedince přímo fatálních a zbavených veškerých chloupků a jiného porostu.

Inhabitantí Kolumbária, preparovaní pomocí infračervených paprsků do stavu akceptabilního pro lidský metabolismus nevládnou automatickou mobilitou pro perorální požití.

Vzhledem k časové ztrátě je snaha o překonání dráhy, dělicí jedince od personifikovaného kondicionálu singuláru existencionálního slovesa, bezpředmětná.

Vodácký vtíp

Výprava do Vlčí rokle

13. listopadu 2010

Účastníci: Poštoľky, Hrabošata, Krokodýli.

Jeli jsme vlakem do Jílového u Prahy. Ve vlaku hrály holky (100nožka, Fialka, Brepta a Petra) slovní fotbal trochu jinak.

Pak jsme šli a cestou jsme hráli, no prostě se tam prodávalo a platilo. Pak jsme se zastavili u velkých šutrů. Tam jsme svačili a pak nás dohonili Krokodýli.

Pak jsme hráli hru, kde bylo ohraničené pole a tam nás chytali soupeřící se svázanými očima a museli se držet stromů. A pak jsme se rozdělili do tří skupin – každá skupina měla vymyslet reklamu na to, co jim řekla Nchotchí. Další hra se mi nechce vysvětlovat. Pak se toho moc nedělo. No a pak jsme došli do kamenného pole, no a pak jsme jeli domů.

Kryštof

Hlášky

Skoro na každé výpravě můžeme být svědky pěkných hlodů a někdy se je i podaří zapsat. Zde je pár vtipností sesbíraných v Gruně, na Velikonocích či na letošní přípravě.

Vávra drží v ruce svoje použité ponožky a mlátí s nimi Čočku.

Čoči: „Fuj, Vávro!“

Věšák: „No fuj, Vávro, tohle děláš se svými ponožkama?!“

Věšák: „No mně by nevadilo, kdybych se cvaknul... Ale nemůžu, namočil bych si kapesník!“

Tatouchova hádanka: „Co to je: je to černý a má to čtyři nohy a jednu ruku...“ (pitbul se vrací z pískoviště)

Čoči o Servicovi: „No von ted'ka nepříjde na schůzku...“

Hroch: „A proč?“

Čoči: „Protože má krk...“

Máša drží v ruce kus zřejmě prasečích zubů.

Máša: „Či to jsou zuby?“

Horác: „Tatouchu!“

Kule: „Patrik pořád ztrácí mobil...“

Tatouch: „To máte z toho, že ho furt nacházíte. Kdybyste ho nehledali, tak ho ztratil jenom jednou.“

Horác: „Hele, co jsem našel... úplně zkamenělej kámen!“

Maďal: „Ty rajčata jsou k jídlu?“

Honza Boháč: „Jo, ty rajčata jsou k jídlu... na rozdíl od tý klobásy.“

Luda drží v ruce nějaký obal.

Luda: „Tohle můžu spálit nebo je to plastový?“

Krup: „Obojí.“

Ve sněmáku je hrozně zakouřeno.

Jana: „Tam je nedostatek kyslíku...“

Kule: „To se pak člověku špatně přemejšlí...“

Jana (vyjde ven): „No ne že by to bylo venku lepší...“

Proti proudu času

17. listopadu 2011

Jednoho dne nás povolala společnost SPROPOČ (Společnost pro pohyb časem), abychom jako její agenti vypátrali, co se dělo v minulosti. Společnost vlastní geniální přístroj složený z drátů a měděných elektrod – zapůjčila nám ho a poskytla základní instrukce. Přístroj nám pomáhal cestovat časem. Pro cestu bylo třeba nastavit patřičnou dobu a vzít si pilulku (lentilku) – speciálně upravenou v míse zabudované ve stroji – a zmáčknout tlačítko. Společnost SPROPOČ nám dokonce zapůjčila spolehlivého průvodce – Hrocha.

Zmáčkli jsme poprvé tlačítko... A hle, byli jsme v roce 1989 na Národní třídě.

Zde bylo třeba zjistit odpovědi na několik otázek jako např. co se zde stalo 17. listopadu 1989. Po splnění a polknutí pilulek se transportujeme do Bartolomějské ulice před sídlo STB, je rok 1977 a zajímáme se o Chartu 77 a STB. Hyp vyrazí do sídla policie vyptat se, co to byla STB. Naštěstí mají zavřeno.

A je tu další časoprostorový skok, jsme na Palachově náměstí v roce 1969. Otáz-

ky se tentokrát točí kolem Bratrské pomoci 5 socialistických států. Je docela legrace, jak je složité zjistit od kolemdoucích, kdo nás okupoval a kdy.

Teď už zbývá poslední časový skok do minulosti. Přesouváme se do počátku padesátých let minulého století k pomníku J. V. Stalina. Tedy přesněji pod pomník. Prolézáme kanálem do podzemí až se dostáváme přímo pod kyvadlo. Zde na všechny čeká klíčový úkol. Pomocí klíčů s barevnými šňůrkami je třeba postupně otevřít vysací zámky zamčené k drátěnému plotu. Poslední klíč nám umožní otevřít trezor. Zde se nachází pilulky pro zpáteční cestu a podrobné informace o propátraných obdobích. Náš průvodce – Hroch se však ukáže býti špat a pokusí se nám zabránit cestě zpět. Je to bývalý agent STB a rád by s námi zůstal v padesátých letech. Naštěstí se nám podaří pomocí moderní techniky agenta znehybnit a uniknout tak životu v komunistickém ráji.

Kule

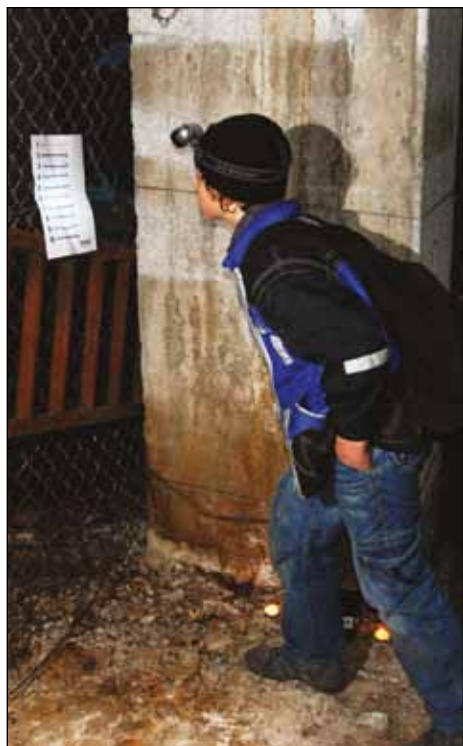

Agenti, které si společnost Spropoč najala, se připravují na vstup pod kyvadlo

Z pohledu agenta Boběš

Po vyběhnutí po schodech a setkání se s Hrochem jsme šli k rezavému poklopu. Hroch ho otevřel a slezli jsme dolů po žebříku. Dál se šlo v úzké chodbičce, potom jsme potkali kanál a obešli jsme ho. Potom jsme došli různými chodbami do sloupové místnosti. Hroch nám ukázal „Bazénovou místnost“ a potom nám Petra se Stonožkou řekly, že potřebujeme klíček. Jenže ten jsme nechali hned na začátku, takže se pro něj musel Hyp vrátit. Když jsme ho konečně měli, zahráli jsme si malou hratku s odemykáním zámků. Poslední klíč pasoval do trezoru ve kterém jsme našli pilulky na vracení se do současnosti. Jenže nás přepadl StBák. V klidu jsme ho ale přemohli a vrátili jsme se zpět do současnosti (respektive do budoucnosti, jelikož Lukovi nešel vypnout stroj času:-))

Boběš

Nid studuje návod ke „klíčové“ hře

Jak se žilo za komunismu?

Moje mamka, Ludmila Jelínková, zažila komunistický režim i jeho pád. Jaké má na tuto dobu vzpomínky?

Narodila ses roku 1965, tedy v době, kdy byla Komunistická Strana Československa už 17 let u moci. Kde jste bydleli?

Když jsem se narodila, bydleli jsme v Plzni. V roce 69 jsme se přestěhovali do Karlových Varů, do paneláku. Museli jsme se ale nastěhovat rychle, protože hrozilo, že nám byt zaberou Rusové.

V roce 68 ti byly tři roky. Pamatuješ si invazi Sovětské armády do Československa?

Samozřejmě, to si pamatuju velmi dobře. Vzpomínám si, že máma vběhla do pokoje, vzala mě z postýlky a utíkala se mnou z domu, protože na něj mířil sovětský tank. Všichni se báli.

V noci kolem našeho domu jezdily tanky, protože kousek odtud měli Rusové základnu.

Myslíš, že to bylo v Plzni horší než v Praze?

Bylo to asi horší, protože Plzeň kladla větší odpor. Po válce ji totiž osvobodili Američané, ne Rusové, a tak lidé protestovali víc.

Jaký byl život za komunismu? Jaké byly hlavní změny oproti dnešku?

Stačilo říct něco proti Straně a mohli tě vyhodit ze školy a tvé rodiče ze zaměstnání... Lidé nemohli svobodně cestovat: když chtěl někdo na dovolenou do zahraničí, musel na začátku roku zažádat o povolení – o výjezdní doložku. Znamenalo to spousta papírování, musel mít potvrzení z práce, že dobře pracuje a spoustu dalších věcí. Stačilo, aby ho sousedé pomluvíli, a na dovolenou mohl zapomenout.

Jela někdy vaše rodina na dovolenou do zahraničí?

(směje se) Ne, ani jsme nežádali o povolení. Moje máma byla v roce 56 zavřena, bylo jasné, že by nám to hned zamítli.

Jak se pamatuješ na nedostatek spotřebního zboží a potravin?

Tak třeba ze zeleniny byla většinou jenom mrkev a cibule. Když chtěl člověk maso, musel si na něj vystát frontu ráno - odpoledne už nic nebylo.

A když vyšla nějaká knížka, bylo v obchodě běžné jen pět výtisků - dostalo se jen na prvních pět šťastlivců z třeba třiceti zájemců.

Na Václavském náměstí, tam kde je dneska Baťa, byl tehdy Dům obuvi. Vždycky, když tam přivezli prestige, naběhli lidé dovnitř, popadli nejbližší boty a rychle zaplatili, protože zboží bylo málo. Venku před obchodem pak teprv zjišťovali, jakou mají velikost a vyměňovali si boty s ostatními.

Často taky nebyl toaletní papír.

Ještě si vzpomínám, jak jsme na koleji sháněli špagety: bylo třeba vědět, kam a kdy je přivezou - měli jsme vyhlídnuté ho jednoho prodavače. Ani je nevyndával do regálů - jen jsme za ním přišli a každý si odnesl jeden balíček špaget - to byla vzácnost.

Kde jsi studovala?

Nejdřív na gymnáziu v Karlových Varech, od roku 85 na Filozofické fakultě v Praze. Bydlela jsem tam na koleji.

Jak bylo studium ovlivněno komunistickým režimem?

Třeba jsem byla jedna z posledních studentů, kteří ještě psali státnice z marxismu-leninismu. Taky jsme se samozřejmě povinně učili rusky.

Účastnila ses nějakých akcí proti Komunistické Straně nebo byla jsi na nějaké demonstraci?

K jedné demonstraci jsem se připlela nedobrovolně. Šli jsme tehdy do kina Alfa. Bylo na Václaváku, teď už tam není. Na náměstí probíhala nějaká demonstrace. Uprostřed promítání se do větracího zařízení dostal slzný plyn, kterým venku rozháněli demonstranty. Museli jsme z kina utéct.

Kde jsi byla 17. listopadu 89?

To byl pátek, jela jsem domů, do Karlových Varů. Večer jsme sledovali západoněmeckou televizi, kde vysílali reportáž z Prahy. Ve čtvrt na devět už jsme věděli, že se něco děje.

18. večer jsem se vrátila do Prahy a 19. už šla demonstrovat na Václavák.

Vozila jsem pak do Karlových Varů letáky, lidé tam totiž nevěděli, co se děje, komunisté se to snažili ututlat. Vždycky když jsem šla venčit psa, vylepila jsem několik letáků.

Poslední otázka: Co si myslíš o tom, že má KSČM tolik hlasů? (Např. v roce 2002 získali komunisté při volbách do sněmovny víc než 18 % hlasů.)

Myslím, že lidé mají krátkou paměť. Ti, kteří si tu dobu špatně pamatují, nebo mladí, kteří ji nezažili, si to idealizují a myslí si, že bylo za komunistů dobře. A některým se to opravdu možná líbilo: pro někoho je možná fajn, když mu někdo říká, co má dělat, jak se má chovat a co si má myslet. Je to jednodušší.

Děkuju za rozhovor.

Rozhovor provedla Stonožka

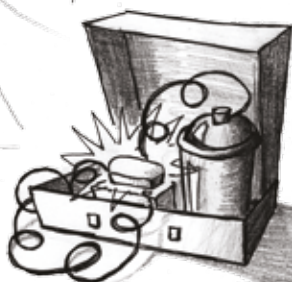

1989

1968

Národní třída – 17. listopadu 1989

1977

1955-62

Guláš Mikuláš

4. prosince 2010

Tradiční Guláš Mikuláš se letos odehrál poněkud netradičně. Protože nás překvapilo množství sněhu (kterého bylo skutečně požehnaně), nikomu se nechtělo plout po Vltavě. A tak jsme se rozhodli, že uděláme gulášové stanoviště na úpatí Petřína s tím, že na svahu zahrajeme hrátku.

Námětem pro ni bylo stoupání na vrchol Chilkootského průsmyku. Týmy dostaly na úpatí peníze, za které si mohly pořídit vybavení a jízdenky. Vybavení následně nosily na vrchol Chilkootu – stanice Nebozízek. Zároveň měly mož-

nost se vozit lanovkou a to buď s jízdenkou, nebo načerno. Dolů už to měli účastníci jednodušší – stačilo nasednout na sáňe, boby či lopatu a jet.

Aby to však nebylo tak jednoduché, na cestě se pohybovali lupiči a lanovkou jezdil revizor, odchyťávající černé pasažéry.

Vydatně promrzlí avšak rádně vydovádění jsme se nakonec sešli dole u kamen, kde už čekal výtečný horký gulášek, který opět zmizel jak pára nad hrncem. Pak si ještě dostatečně nevydovádění jedinci šli zasaňkovat, ale to už byl opravdu konec a následoval jen rozchod do našich domovů.

Věšák

Výstup do průsmyku Chilkoot

Zimní tábor – Rychlebské hory

26. prosince 2010 – 1. ledna 2011

Po diskusích a váhání jsme se vrátili k zimnímu týpkování na tradičním místě v Rychlebských horách. Akce se střídavě a postupně účastnilo 12 lidí: Kule, Maďal s Petrou, Věšák, Bobeš, Hyp a na pár dní i Stonožka, Petra, Hluk, Srn, Sova a já.

Táboření bylo fajn. Na místě se toho moc nezměnilo, jen v zatáčce pod tábořištěm přibyl otevřený občerstvovací srub a to je pozoruhodnost hodná popsání: srub není uzavřen ani zámekem, ani čtyřmi stěnami (má jen tři) a je vybaven krbem, udrnou a příjemným posezením. V udrně obvykle čeká na použití nějaká ta klobása a vedle krbu jsou uloženy sladkosti a lecos k pití. Ten, kdo se občerství, pak vhodí peníze do pokladničky – divné co? Ale zdá se, že to funguje. Kolem srubu bylo zejména o víkendech a na Silvestra dost živo, ale zbývajících pár set metrů do kopce k nám překonal jen málokdo. Takže jsme měli (téměř) absolutní klid a Silvestrovský ohňostroj jsme viděli

Cestou na Smrk

jen trochu. Počasí bylo víceméně příznivé: nasněžino bylo sice nemnoho, ale tolik, že to lyžování umožňovalo celkem v pohodě. Převážnou dobu navíc skoro

Pohled na týpí v zimní krajině

Večerní pohoda v týpí

svítilo sluníčko. Mezi Brouskem a Ploskou přibyly (na Polské straně) upravené běžecké tratě, zbývalo jen se k nim přes systém Ahalbertích odpočívek dostat. A to se nám většinou podařilo a tak jsme téměř všichni a téměř pořád běžkovali. Jen Sova běžko-běžkoval (odvozeno podle vzoru „koloběžka“ – u té se jednou nohou vezeš na kolečkách a druhou běžíš, při běžko-běžkování se jednou nohou vezeš na běžce a druhou běžíš...) neboť si rozbil vázání na jedné lyži. Krom děláni dřeva a lyžování už jen Kule a pár měkkýšů jelo plavat do bazénu v Nové Vsi, prostě – všechno při starém.

Tatouch

První dny zimáku – Stonožčima očima

Po několika letech v chalupách měl být letošní zimák pro změnu v teepee. Vyjeli jsme 26. ranním vlakem z Prahy, přesedli v Zábřehu na Moravě a kolem jedenácté už vystupovali v Lipové. Přivázali jsme lyže na batohy a teepee na boby a jali se stoupat

k místu táboření. Kolem nově zřízeného Lesního baru jsme procházeli dosti opatrně, protože od minulé zimy, kdy se Maďal snažil sehnat povolení, máme zakázáno tady v lese tábořit. Přikryli jsme tedy obrázek teepee na pytli Věšákovou bundou a svižně kolem baru prošli. Příjemným zjištěním pak bylo, že teepeeovky tu na nás po pěti letech stále čekají. Maďal se Sovou začli odhazovat sníha my – zbytek, tahtat z lesa dřevo na topení.

Když se začalo stmívat, teepee už vesele stálo (pouze po jednom převazování plachty) a lining už byl taky hotov. Chvilí to pak vypadalo, že se Kulemu nepovede rozdělat oheň, ale po naštipání pár třísek se i toto povedlo.

Ten večer nás čekala ještě jedna zajímavá událost. Stalo se, že Maďal rozsvítil petrolejku. Teepee prozářilo příjemné světlo, všichni se radovali... Jenže pak lampa náhle zhasla... a Maďal po jejím prohlédnutí začal nadávat. Punčoška se totiž dole protrhla a žár roztavil cín tlakové nádoby – zela v ní teď malá, ale pro

funkci lampy zásadní dírka – vzduch tudy unikal a petrolejku už nebylo možné natlakovat. Zklamaně jsme vymýšleli, co s tím, Maďalovi se nechtělo zabít celý následující den sháněním pájky. Každou jinou závadu by prý opravil na místě, ale tohle... Jenže pak se rozhodl, že tuto zdánlivě nemožnou věc, totiž sletovat petrolejku zde, pomocí toho, co má po ruce, zkusí. První problém: neměl klíč, kterým by povolil vršek lampy. Nevadí, během chvíličky si provizorní nářadí vyřezal z bukového polínka. Teď už jen zaletovat. Maďal vytvořil kolem dírky v nádobě košíček z Kuleho alobalu od kuřete (odtud tvrzení, že „Maďal dokáže letovat kuřetem“), nasypal do něj žhavičky a tak dlouho do nich foukal, až se cín kolem dírky roztavil. Hřebíkem zatlačil kuličku roztaveného kovu na správné místo... a petrolejka byla opravená. Za chvíličku už zase krásně svítla.

První noc byla pěkná zima. Asi -20°C , i když to nemůžeme dokázat, protože jsme

Vaříme si čaj

Běžkař Bobeš

ještě neměli teploměr. Druhý den přijeli Hluk, Srn a Bobeš. První půlku dne jsme tahali, řezali a štípali dřevo. Také byl vyroben a na teepeeovky nainstalován sušič dřeva, neboli „automatický hasicí systém“ – když se dole v ohništi rozhořel oheň, ze zmrzlých klád okamžitě začala kapat voda. Někdo poznamenal, že je trochu zvláštní stavět si teepee, aby na nás přšelo.

K večeru jsme na chvíli obuli běžky a vyrazili na Smrk. Zde jsme zhlédli nádherný západ slunce – krásné zakončení dne. Zábava pak ale pokračovala v teepee. K večeri bylo miláno, pak kolem ohně kolovalo cukroví a Maďal se Sovou rozezvučeli hudební nástroje v různých kombinacích (chvíli například hráli oba dva na tutéž kytaru). Hyp s Bobšem si večer postavili před týpkem stavbu, kterou hrdě nazývali iglú, než ji architekt Maďal přejmenoval na garáž. Následující noc v ní dokonce přenocovali.

Problém: Jack

8. ledna 2011

Londýn je nebezpečné město a dnes, na sklonku devatenáctého století, to platí dvojnásob. Město bylo v poslední době sužováno sérií přepadení, která byla všechna provedena jedinou osobou – bohužel se zatím nepodařilo zjistit, o koho jde. Záhadný vrah získal proto jméno Jack Rozparovač.

Jediné, co se zatím podařilo zajistit, je několik podezřelých osob, které se pohybovaly poblíž míst činu, a seznam věcí, které měly při zatčení u sebe. Bohužel kvůli nedostatku přímých důkazů nebyl ještě nikdo odsouzen. Proto sezval hlavní vyšetřovatel, který se případu ujal, čtyři nejlepší detektivní kanceláře z celé Anglie. Dnes, 12. prosince roku 1887, se všichni sešli na komisařství a rozhodli se případ konečně vyřešit.

Úvod hry se odehrál v jedné mateřské škole nedaleko od areálu Bohnické léčebny. Hráči byli rozděleni do čtyř skupin: červení, bílí, modří a žlutí.

Před detektivy předstoupil hlavní inspektor a zjednal si ticho. „Sešli jsme se

Běhat v mokrém sněhu nebylo lehké

tady, abychom jednou pro vždy uzavřeli případ Jack. Není potřeba nic víc dodávat. Všichni svůj úkol znáte: usvědčit jednoho ze seznamu podezřelých na základě toho, že navštívíte pokud možno všechna místa činu a porovnáte nálezy na nich s údaji o podezřelých. Abyste tato místa našli, budete nejspíš potřebovat i pomoc místní policie. Ta bohužel není zrovna nadšená, že se jí do práce plete někdo další...”

Vrchní vyšetřovatel udělal detektivům ještě několik rad a potom svůj proslov uzavřel slovy: „Nyní je to tedy na vás. Věřím, že si povedete dobře.”

Jednotlivé týmy dostaly mapy a potom už se detektivové, plní mladistvého nadšení, vydali ven do deštivého londýnského počasí.

„Myslím, že nám nezbyvá, než přeci jen trochu spolupracovat s policií, přátelé,” poznamenal detektiv v károvaném saku. Ostatní souhlasili a skupinka osmi detektivů zamířila na místo, kde se podle zpráv měl jeden policista vyskytovat.

Na každém ze tří stanovišť se mohla skupinka otázat až na dvě místa činu. Po splnění drobného úkolu jim „policista“ jedno místo zakreslil do mapy (zpravidla už značně rozmáčeně). Na jednom stanovišti bylo například úkolem zjistit, kdy byl ústav Bohnice založen. Jiným úkolem bylo sehnat nakreslená sluníčka od tří cizích lidí.

„Dobrý den, páni detektivové,“ přivítal je až nečekaně vřele policista s kufříkem, když se k němu skupinka detektivů přihnala.

„Co si ráčíte přát?“ otázal se, když složil rozečtené noviny.

„Rádi bychom, abyste nám řekl o nějakém místě činu, pokud nějaké znáte.“ Obrátil se na něj jeden z detektivů.

„Místě činu?“ podivil se policista, „Á, to vy jistě pátráte po tom Jackovi Rozparovači, není-liž pravda?“

„Přesně tak, pane policisto. Nuže, pomůžete nám?“

„No... o jednom nebo dvou místech činu bych věděl... ale něco za něco. Nebo přesněji – informaci za informaci,“ mrkl na detektivy a když přikývl, sklonil se k jednomu z nich a začal mu cosi šeptat do ucha.

Pátrání po místech činu nebylo tak jednoduché. Po území se totiž pohybovali „podezřelí“, kteří se snažili práci detektivům ztížit. Co je k tomu vedlo, nikdo neví, jisté ale je, že pokud chytily někoho z týmu, celá skupinka musela splnit malý úkol, například postavit „sovuláka“.

„Dělejte, za pět minut máme být na komisařství!“ zvolal jeden z detektivů, když se podíval na hodinky. Dali se do běhu.

Ve dvě hodiny hra končila a všichni se odebrali zpátky do školky, ať měli dostatek důkazů či nikoli. Po cestě se hráči ještě často dohadovali, kdo by mohl být vrahem.

U policisty se daly získat informace – ale něco za něco

A zde už je část podezřelých

Když se všichni nahrnuli do vyšetřovací místnosti, hlídači zavřeli dveře a hlavní inspektor si odkašlal.

„Nuže, jsem zvědav, jak dopadlo vaše vyšetřování.“ Nastala dramatická pauza, kdy si všichni ještě naposledy pozorně prohlíželi předstoupenou řadu obžalovaných.

„Tak tedy, koho byste obvinili vy, kolegové?“ obrátil se hlavní vyšetřující na jednu skupinu detektivů. Vůdce skupinky poněkud znejistěl.

„My bychom obžalovali Marii Novákovou, protože –“

„Marie Nováková není přítomna.“ přerušil je inspektor. „A musím vás zklamat – zrovna dnes byla zproštěna viny... Dobrá...“ rozhlédl se po ostatních. „Další obžaloba?“

„Kámen!“ ozvalo se hned ze dvou detektivních skupin.

„Švestka!“ vykřikl vůdce posledního týmu. „Kámen předstoupí!“ štěkl hlavní vyšetřující na asi pětadvacetiletého muže s krátkými hnědými vlasy.

„Kámen, co jste dělal včera k ránu, asi tak ve čtyři hodiny?“

Muž rozpačitě zakoktal: „Já... já... slavil jsem narozeniny.“

„Hm... Jaké proti němu máte důkazy?“ obrátil se inspektor na detektivy. Ti se mezi sebou začali spěšně dohadovat.

Inspektor rozmlouvá s podezřelými

Viktor Švestka

„Žádné?!“ vyštěkl hlavní vyšetřující. „Má vůbec někdo nějaké důkazy?!“

Ve skupině detektivů, kteří si říkali „Modří“ se zvedla ruka. Jeden z detektivů předstoupil před ostatní: „Vrahem je Švestka...“

Inspektor přerušil detektiva zvednutím ruky a sám se opět ujal slova. „Švestka, předsupte.“

Z řady vystoupil štíhlý muž ve středních letech, s krátkými tmavými vlasy a brýlemi. Všichni o něm z dokumentů věděli, že je vědec a vynálezce.

„Tak se na něj podíváme...“ pokračoval hlavní vyšetřovatel. „Co máte v aktovce, pane Švestka?“ Než stihl jmenovaný cokoliv udělat, vyškubl mu kabelu z ruky a obrátil jí dnem vzhůru. V davu lidí to zašumělo. To, co se stalo, nikdo nečekal. Na zem z tašky vypadlo asi deset... nožů!

„Myslím, že Švestka je usvědčen!“ zvolal vítězoslavně inspektor. Na jeho příkaz se dva hlídači muže chopili a zkroutili mu ruce za zády.

„Odveďte ho,“ nařídil inspektor. Když byl příkaz vykonán, všichni si oddychli. Londýn byl konečně zbaven jednoho z nejtajemnějších a nejbezpečnějších vrahů: Viktora Švestky, neboli Jacka Rozparovače.

Petra

Londýnská policie okresu Whitechapel, dne 12.12. 1887

Případ: Jack Rozparovač

Počet zadržených podezřelých: 8

(Všichni podezřelí byli následně propuštěni pro nedostatek důkazů)

<p>Podezřelý č. 58964/58</p> <p>Jméno: Viktor Švestka Datum narození: 15.3. 1853 Popis: krátké tmavé vlasy, brýle, 185 cm, 70 kg, velikost nohy 42 Povolání: vědec, vynálezce Při zadržení vlastnil: Obal od žvýkaček, tužku</p>	<p>Podezřelý č. 58612/24</p> <p>Jméno: Zuzana Sislová Datum narození: 5.7.1861 Popis: zrzavé vlasy, 172 cm, 74 kg, velikost nohy 40 Povolání: hodinářka Při zadržení vlastnil: Kapesní nůž, dopisní obálky, sirky</p>
<p>Podezřelý č. 23547/21</p> <p>Jméno: Barbora Jehlová Datum narození: 1.4. 1866 Popis: hnědé vlasy, 175 cm, 75 kg, velikost nohy 41 Povolání: švadlena Při zadržení vlastnil: Dvě cibule, Obal od sušenek</p>	<p>Podezřelý č. 45087/63</p> <p>Jméno: Jakub Bureš Datum narození: 11.6.1840 Popis: brýle, hrb na zádech, 160 cm, 58 kg, velikost nohy 42 Povolání: kněz Při zadržení vlastnil: Mrtvou krysu v dřevěné krabici, pytlík čaje</p>
<p>Podezřelý č. 37182/24</p> <p>Jméno: Karel Kámen Datum narození: 5.11. 1862 Popis: krátké hnědé vlasy, 180 cm, 80 kg, velikost nohy 44 Povolání: městský strážník Při zadržení vlastnil: Píšťalku, notes, prázdnou krabičku</p>	<p>Podezřelý č. 45891/55</p> <p>Jméno: Marie Nováková Datum narození: 28.2. 1831 Popis: světlé vlasy, vždy nosí klobouk, 170 cm, 64 kg, velikost nohy 40 Povolání: v důchodu Při zadržení vlastnil: obal od žvýkaček, lístek do divadla</p>
<p>Podezřelý č. 52480/69</p> <p>Jméno: František „Joe“ Cukrovinka Datum narození: 31.12.1862 Popis: dlouhé světlé vlasy, 180 cm, 120 kg, velikost nohy 42 Povolání: pekař, cukrář Při zadržení vlastnil: Obal od sušenek, lžíci</p>	<p>Podezřelý č. 18869/37</p> <p>Jméno: Martin Straka Datum narození: 15.1.1859 Popis: krátké černé vlasy, 184 cm, 65 kg, velikost nohy 44 Povolání: řezník Při zadržení vlastnil: Zlatý řetěz, gumovou rukavici</p>

Detektivové dostali k dispozici seznam podezřelých osob. Podle indicií získaných na místech činu poté určili Jacka Rozparovače. Nebylo to ale tak jednoduché, jak by se na první pohled mohlo zdát...

Pololetní výprava – Desná – Novina

3.–6. února 2011

Účastníci: Kule, Tatouch, Hroch, Vše-
tečka, Hrotečka, Máša, Horác, Hyp,
Kryšpín, Honza, Kuba, Luk, Jindra,
Věšák, Brepta, Gabča, 100nožka, Petra, Čo-
či, Martina

Jednodenní účastníci: Srn, Mat, Pepa, Sova

Pololetky byly tentokrát strávené v Des-
né – Novině. Ač jméno zavádí k všelijakým
asociacím, nenechte se zmýlit! Pár novinek
se sice vyskytlo, ale děsných povětšinou ne.
Vlastně – posuďte sami.

Den 1.

V odpoledních hodinách čtvrtka data
3. 2. 2011 se skupinka odhodlaných běž-
kařů křepce shromáždila na Černém mos-
tě s dvacetiminutovým předstihem. Čeká-
ní na autobus uběhlo rychle a v půl šesté
již dychtivě míříme pryč z Prahy. Dlouhá
cesta je zkrácena tlacháním na nejrůzněj-
ší témata, spánkem, případně jinými dro-
bivými aktivitami (řidič – „v mém autobu-
se se nejí“, ale jak se říká: když celý den ne-
jíš, tak musíš).

Vyautobusení v pořádku. Na zastávce
proběhlo pár přípravných prací, mimo ji-
né okusení neuvěřitelně přeslazeného Ga-
bčina čaje, a šlo se. V půli cesty nás dohá-
ní auto. V něm Hroch,
Vše-
tečka – a oprav-
du čerstvá novinka –
drobná Rozárka zva-
ná Hrotečka. Dobrá
záminka k zastávce a
spořádání pár mrkví.

Za pár chvil však i
neautomobilizovaní
zdlouvají poslední metry k chalupě. Uby-
tovací práce se omezují na nejnútnejší a náš
holčičí pokoj jde spát. Dusot nad námi sig-
nalizuje čilost zbytku osazenstva.

Den 2. – i bez běžek živ je člověk

Nastává páteční, mírně tumpachové rá-
no. Přidělení jídla se řídí propracovaným
systémem Ulov si sám a třeba se i zadus,
neboť asi čtvrtina výpravy odpadla a ne-
jela. Po snídani 98 % přítomných vyráží na
běžky. O jejich spletitých cestách mám jen

matné povědomí, ale
„zuřivci“ urazili urči-
tě nejméně 30 kilome-
trů. To se netýkalo Čo-
či a mě a to z prostého
důvodu nepřítomnos-
ti Čoččiných běžek. A
tak jsme pátek pojaly
jako pěšo-výletový.

Zelená značka poskytl mnoho příležitostí obdivovat nádherná panoramata Jizerských hor. Místní pošta nám však nedovolila podělit se zasláním pohledu o tyto zážitky, vzhledem ke své tříhodinové ote-

vírací době. Mírně nudný úsek zpáteční cesty po lyžařské magistrále byl vynahrazen vzrušujícím prudkým sestupem po modré.

Jen co jsme se navrátily do chalupy, počali se trousit i ostatní. Za nějakou chvíli dorazily i Čoččiny běžky (tatínek přivezl).

Večer stráven různě. Petra začíná rozjíždět svůj abecední projekt sugestivní otázkou: „Nechceš si vybarvit písmenko? Můžeš si vybrat které.“ A první dobrovolníci podléhají. Musím konstatovat, že výsledná abeceda vypadá opravdu prvotřídně a

pochvalu si zaslouží všichni zúčastnění. V noci doráží Pepa, Srn a Mat.

Den 3. není žádnou novinkou

Dalším krušným ránem nás provází křupot pojídaného musli. Na běžky vyrazí 99 % osazenstva. Tentokrát pěším putovníkem zůstává Všetečka – Hroch po včerejš-

Sluníčko krásně svítilo (málem zde zůstal popisek z minulého Šupu: přehlídka kostýmů:-))

ším dni odmítá jakoukoli aktivitu tažného typu – představa běžkování v závěsu se saněmi naloženými Hrotečkou jí nepřijde příliš přitažlivá. Nakonec na sebe ale soumaří povinnost bere Věšák, a tak Všetečka záhy lituje, že nevyrazila s běžkami.

V tuto chvíli se po kopcích pohybovalo mnoho skupin různými směry a proto zde nechávám okénko pro individuální vzpomínky. Pepa, Srn a Mat zase odjíždí. Ve večerních hodinách začíná propukat v určitých kruzích první vlna oprávněné paniky kolem jídlomoru. (Hrůza však kulminuje až následujícího rána.) Následuje chvíle ve společenské místnosti strávená u ping-pongu, případně hraním nejrůznějších prapodivných her (viz. neuvěřitelnost zvaná Česko).

Den 4. – dočasná obleva

S probuzením přichází prozření v podobně kapek stékajících ze střechy a čvachtání ranních naběračů vody, putujících k prameni. A tak je dopoledne stráveno uvnitř četbou, hrami a zoufalou snahou vnutit komukoli jakékoli jídlo. S míjejícím polednem se chystáme k odchodu po úžasné stezce kolem peřejí Černé Desné. Na cestě míváme okouzlující rampouchové komplexy. Vlák stihnout s rezervou, při přestupu nedošlo ke ztrátě. Cesta domů věnována dokončovacím pracím – ať už se jedná o vyčíslení nákladů či poslední tahy na abecedě. Na Hlavním nádraží ještě proběhl signál kolečkem a pololetní výprava skončila.

Marťa

Hvězdný kec

18. února 2011

Na kecu jsme si procvičili naše hvězdářské a astrologické znalosti. Výsledky byly přímo hvězdné.

Pro ty, kteří na kecu nebyli, je zde připraven rébus – odhal názvy souhvězdí a planet v podivných větách!

1) Na fjordu najdeme hodně plavidel finských, jsou tu ale i norská.

2) David raketu uviděl, zrovna když stoupala vzhůru.

3) Sedlák pobídl herku, lesem se v tu ránu ozvalo hlasité zařetání.

4) Poštolky na výpravu vyrazily ranním vlakem.

5) Na posečení louky potřebujeme traktor, elektrická sekačka je dobrá tak na zahradu.

6) Filipe, gastronomie je věda o jídle!

7) Barbar Obrodlab uřal příšeře hlavu.

8) Marie se svým kolem vyletěla ze silnice ven u šestého sloupu.

9) Když vidíme na obloze měsíc jako zářící kouli, je úplněk.

10) Pokud sním arsen, určitě se otrávím.

11) Kryštof najednou pohlédl ke dveřím a zvolal: „Jupí, Terrina!“

12) Zpěvák kapely Chinaski ztratil hlas a turné se muselo zrušit.

13) U ranního šálku čaje jsme si opakovali chemickou tabulku.

14) Chtěl, abych si stoupl u toho okna, neb tu nebylo vidět a nemohl mě vyfotit.

Malý vesmírný kvíz

1) Stáří planety Země je odhadováno na:

- a) 1 miliardu let
- b) 2,5 miliardy let
- c) 4,6 miliardy let

2) Planeta Uran je od Slunce planetou:

- a) šestou
- b) sedmou
- c) osmou

3) První člověk, který se procházel po Měsíci, byl:

- a) Neil Armstrong
- b) Vladimír Remek
- c) Jurij Alexejevič Gagarin

4) Jak se jmenoval raketoplán, který poprvé přistál s lidskou posádkou na Měsíci?

- a) Vostok 1
- b) Discovery
- c) Apollo 11

5) Jak dlouho trvala cesta J.A.Gagarina při první cestě kolem Země ?

- a) 5 hodin 22 minut
- b) 1 hodinu 48 minut
- c) 45 minut

6) Halleyovu kometu uvidíme v roce:

- a) 2015
- b) 2019
- c) 2062

7) Za jak dlouho se otočí Země kolem své osy?

- a) za den
- b) za měsíc
- c) za rok

Řešení

Věty: 1) Delfín, 2) Drak, 3) Herkules, 4) Lyra, 5) Orel, 6) Pegas, 7) Labuť, 8) Venuše, 9) Země, 10) Mars, 11) Jupiter, 12) Saturn, 13) Uran, 14) Pluto Kvíz: 1) c, 2) b, 3) a, 4) c, 5) b, 6) c, 7) a

Fotokomiksy

Červená Karkulka

Karkulka trhala kytičky pro babičku

Když tu najednou vyskočil z křoví vlk!

Vlk klepe na dveře: „Babičko, to jsem já, Karkulka, nesu ti bábovku k svátku!“

„Jen pojď dál, Karkulko.“ To ale není Karkulka, to je vlk!

A už je tady Karkulka: „Babičko, proč máš tak velké zuby?“

Když myslivec spatřil vlka, hned věděl, co se stalo.

„Nasypeme mu tam kamení, až se půjde napít, převáží se.“

19. února 2011

Hrabošato-Poštolčí výprava

S Hrabošaty a Poštolkami jsme se vydali na nedělní výpravu: šli jsme na výstavu Play.

Ještě předtím jsme ale vyrazili do Stromovky, kde jsme si zahráli přístavy a plnili jsme různé úkoly. Jedním z nich bylo vytvoření „fotokomiksu“ – každá skupinka dostala nějakou pohádku a měla jí cca pěti fotkami ztvárnit. My vedoucí jsme byli k dispozici jako figuranti.

Jak se s úkolem jednotlivé skupinky vypořádaly, posuďte sami...

Perníková chaloupka

Tatínek smutně odvádí děti do lesa

Hele, Mařenko, támhle je světýlko!"

Děti loupaly perníček.

Šup s babiznou do pece!

Děti šťastně běžely k tatínkovi, ten potom vyhnal zlou macechu.

Popelka

Macecha strojí Doru na bál

Vinckovi spadnou do klína tři oříšky

„Ne, neutíkej, krásná dámo!" volal princ za Popelkou

To je ona! Padne jí střeвиček jako ulitý

A byla velká svatba.

Zimní výprava – Velká Fatra

17.–20. března 2011

Upokladen jsme se slezli těsně před půlnocí. Já, Stonožka, Věšák, Kule a Falda. Tatouch s námi nakonec nejel.

Věšákovi byly vydány dvě slíbené čokolády za vařič a sněžnice. Poté už nám konečně přistavili vagón a my jsme se mohli nakýblovat dovnitř. Za neustálého cukání (přepojování vagónů) jsme si uchystali ležení a šli jsme spát.

Původně to měl být zhruba čtyřdenní putůvek na běžkách v Jizerských horách. Nakonec jedeme na Slovensko, na tři dny a se sněžnicemi. Kule již v mailech začal děsit zprávami o počasí a vhodném vybavení (uvažoval například o lanu) a aby toho nebylo málo, chlubil se nám, jak se pojistil pro případný zásah horské služby. Lehce znervózněny bereme se Stonožkou jedny nesmeky a běžkařské hole.

1. den

Výstup v Rožumberoku proběhl hladce, na poslední chvíli jsme pak chytli autobus do

Vyšné-Revúci. Poté, co jsme se vylodili, následoval úprk pod střechu zastávky a nepřešvědčivé pokusy ujistit se navzájem, že už přestává pršet. Nakonec jsme se s neustávajícím mrholením smířili a vyrazili jsme.

Objevili jsme úžasný seník. Kule neváhal ani minutu a ihned se drze uvelebil v seně nad námi. Nevypadalo to, že se bude zvedat, proto jsme i my vylezli vyzkoušet měkkost místního sena. Krátká zastávka tak skončila poměrně dlouhým válením, kdy nikdo nechtěl udělat ten strašný první krok pryč z teplého pelíšku.

Na oběd jsme se zastavili v opuštěné maringotce. Rozvalili jsme se na postel a užili si chvilku odpočinku. Dokonce i přestalo pršet.

Stoupali jsme dál a dál v mlze. Nahoře jsme narazili na sníh. Záhy začalo sněžit. Bořili jsme se. Kuleho díře v pohorce se to určitě moc líbilo. Hurá, chatka! V celkem slušném stavu, hezká kamna. Nechali jsme si v ní batohy avydali se hledat dal-

Chata Mandolína

Pohled na zasněžený Ostriedok

ší, spodní chatku. Kule nechtěně vyzkoušel, jak moc se jeho dlouhé nohy dokáží probořit.

Chatka Mandolína se nám zalíbila a tak jsme přesunuli i bagáž. Cestou dolů někteří zkusili sněžnice. Vypadali jsme jako kačeři.

Náramně si užíváme vedro v chatce. Vaříme si čaj s příchutí jehličí a lišejníku (největší přeborník v nabírání sněhu je Věšák. Dokonce i Kule při pohledu do ešusu pro-

hlásil: „Hm... to budeme muset nechat usadit.“). K večeri byla brkaše. Věšák s Kulem jí budou mít i zítra.

Největší úspěch měl čaj uvařený z pochybných pytlíků, se zbytkem starého čaje a s mastnými oky z Faldovy polévky. Zvláštní.

Na závěr Kule málem podpálil chatku vaříčem. Nojo, Kule prostě chce mít teplíčko za každou cenu.

2.den

Chtěli jsme vstát v osm. Skutečně jsme vstali v deset, vyráželi jsme v jedenáct. Ono než se ráno uvaří čaj, než se Kule zabalí... Vydali jsme se nahoru k chatce pod Suchým vrchom. Vrátili jsme vypůjčenou sekeru. Falda po pár metrech stoupání nandává sněžnice. Věšák s Kulem se taky dost boří.

Jdeme pomalu, naštěstí se za chvíli dostáváme na místo, kde už sníh není hluboký. Míříme na nejvyšší bod Velké Fatry: Ostriedok (1592 m/n. m.). Potkáváme stopu medvěda.

S ledem na cestě je zábava...

Začíná foukat. Nic příjemného. Za Ostriedkom už se do nás opírá opravdu pořádný víchr. Nabalujeme se. Stonožka otvírá svoje hrací polštářky (při vystavení vzduchu se aktivují), dává si každý do jedné rukavice.

Vítr prý může mít dobrých 100 km v hodině. Stonožčí polštářky studí. Je vidět na na deset metrů. Slyšet je tak na půl metru. Polštářky už nestudí.

Víchr fouká zleva. Všichni jsme proti němu opření a jdeme slušně nakloněni. Zjistili jsme, že za takovéhle situace není radno někoho předbíhat. Ten v závětrří totiž nečekaně ztratí oporu a jeho značné naklonění ho přemůže.

Stonožčí polštářky začínají hrát. Víchr je nesnesitelný. Jsme na Křižné. Mrzneme. Říkám si, že už to asi dlouho nevydržím. Všichni jsme zleva úplně bílí. Stonožce málem ulétá pláštěnka, kterou jí vítr serval z batohu. Počínáme klesat ke Královej Studni. Vítr teď fičí zprava. Stonožce umrzají ruce. Nějak si nedokážeme představit, že bychom večer měli stavět stany.

U Královy Studny nabíráme vodu. Spadla mi do vody rukavice. Když jsem jí vyndala a hodila na břeh, okamžitě tam přimrzla.

Kule půjčil Stonožce péřovku. Dole jsme našli jakýsi přístřešek. Rozmrzáme, svačíme.

Kule šel hledat chatku, co tu někde má být. Po chvíli se vrací a hlásí, že je obsazeno. Sténáme. Stany se nám stavět opravdu nechce. Nakonec jsme se s osazenstvem chatky (pět mladých Slováků) dohodli, že budeme spát na půdě.

Chatka je krásně vytopená. Jsme zachráněni. Slováci nás pohostili domácí klobásou. Snaží se nám taky vnutit aspoň panáka nějaké pálenky (se slovy: „Nebojte se, neoslepnete. Podívejte, my taky ještě vidíme.“) Ubránili jsme se.

Jdeme ven na dřevo. Ztratili jsme Věšáka. Po nějaké době ho jde Stonožka hledat. Zjistilo se, že Věšák pouze někdo zapadl či co.

V chatce začíná být veselo. Když už není zbytlí, lezeme dovnitř. Vaříme. Hoši se s námi snaží bavit. Jeden z nich se chlubí, kde všude byl v Čechách. V Praze, v Brně... pak

Králova studna – zde nabíráme vodu

Takovéhle seníky by měli udělat i u nás

si nemohl vzpomenout, prý „takový tamto vedle Brna...“ Zjistili jsme, že myslí Ostravu. Při množství lahví, které vypili, jsme se začli bát o náš spánek. Nahoru jsme vylezli asi v půl osmé a pravda, spát se nedalo. Zpěv a dunivé rány pokračovaly až asi do jedenácti. Pak dole konečně nastalo ticho.

3. den

K našemu překvapení se ráno, asi v osm, ozvalo zařukání. Jeden ze Slováků se s námi loučil, že už odchází. A opravdu. My jsme se teprve kulili ze spacáků a dole v chatce už bylo dávno uklizeno a Slováci venku nastoupení k odchodu.

Udělalí jsme si krátkou procházku za vodou a za výhledem. Asi až v poledne jsme konečně odešli i s batohy.

Zajímavý úsek nastal, když jsme počali scházet do údolí. Listí bylo mokré a štěrk

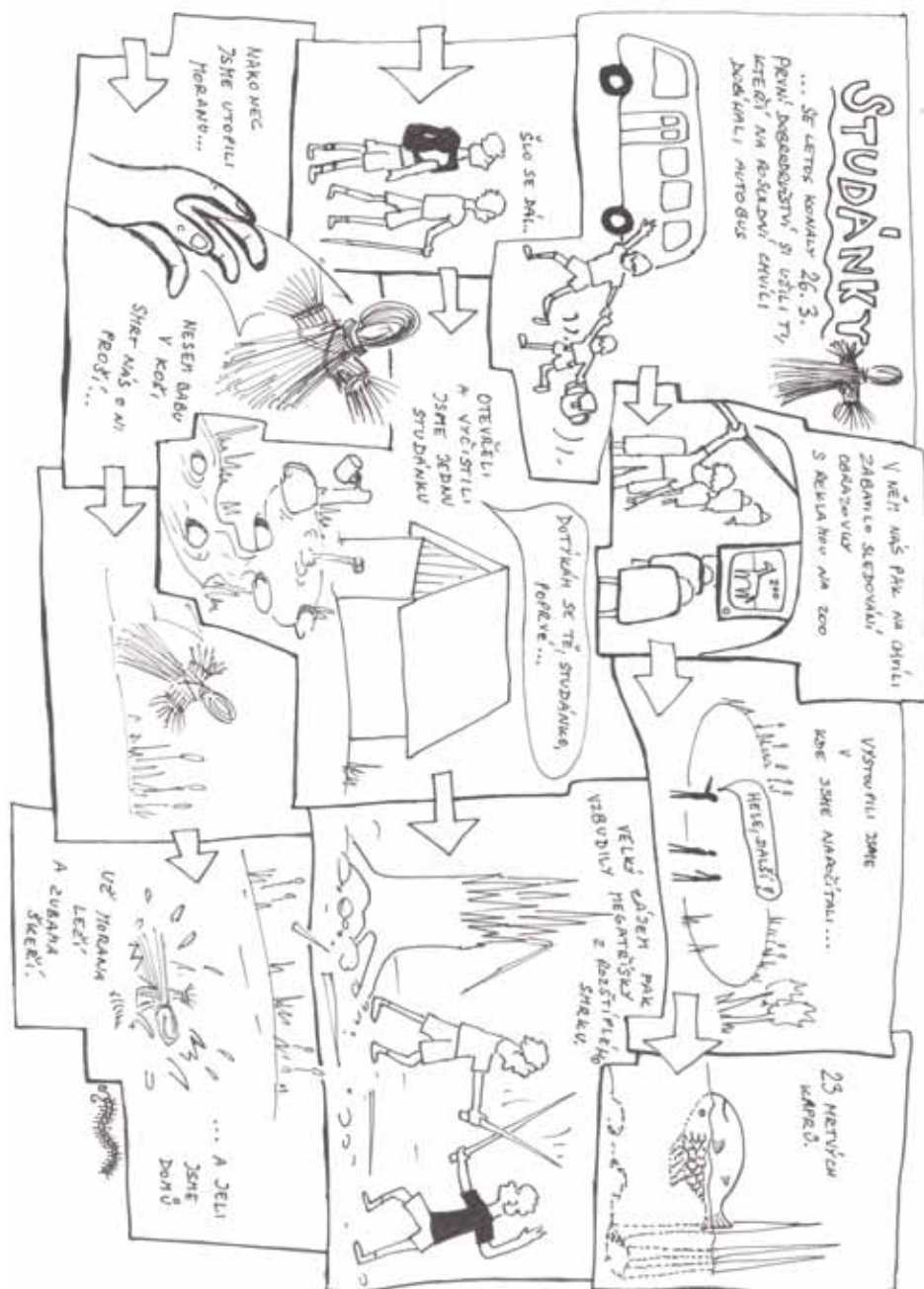
namrzlý. Kule si o něj krásně ošmirgloval zadek.

Potkali jsme potok a seník. Dali jsme si oběd, pak se Kule rozvalil v péřovce na karimatku a začal vařit polévku a čaj. Já jsem toho využila, zahrabala se do sena a usnula. Nakonec jsme tam prý zůstali asi dvě hodiny. Načež jsme zjistili, že moc nestíháme autobus. Zbýlých sedm a půl kilometru jsme tedy urazili ostrým tempem za asi hodinu a čtvrt. Kule se nás sice na zastávce v Blatnici snažil přesvědčit, že autobus nepojede, nakonec ale neuspěl, protože autobus dorazil, dokonce včas.

Už nás čekal pouze výstup v Martinu, kde jsme si užili hnusnou čekárnu, pak jsme se přesunuli do dalšího města, kde nebyla čekárna o nic lepší. Po dalším přesunu už tu byl konečně náš lehátkový vůz. Do Prahy jsme přijeli v pondělí v půl čtvrté ráno...

Petra

Studánky

Velikonoční výprava – Česká Kanada

Velikonoční strava

*Že's nikdy nejedl jetel či trávu?
Ty chutě nejsou ti známy?
Pokud chceš ochutnat prazoláštňi stravu,
musíš jet na výlet s námi:*

*Jsou tu zas ty krásné Velikonoce,
odpluly pryč mraky šedé.
Změna je život, a tak v tomto roce
Vyšehrad na puťák jede.*

*Ve čtortek první část účastníků:
Kule, s ním Hadi a Štíři
vesele nasedá do rychlíku,
do České Kanady míří.*

*Příští den já, Petra, Tatouch a Horác
a Máša s Kubíkem taky
jedeme za nimi. Kvete tam blatouch
a ráno sledujem ptáky.*

*Lesy i mýtiny jsou plné kytek,
na hlavy sluníčko pálí.
A hledíme: támhle je Kule a zbytek
u vody hezky se válí.*

*Kule nám přednáší bojový úkol:
Poslouchej, dnes budeš jíst to,
co roste v lese, zkrátka zde vůkol,
tak v žaludku udělej místo!*

*V tabulce chutnosti na orchu žebříčku
je jetel a jiné listy.
Zkus taky smetánku či trsy řebříčku,
šfavel je fávorit jistý.*

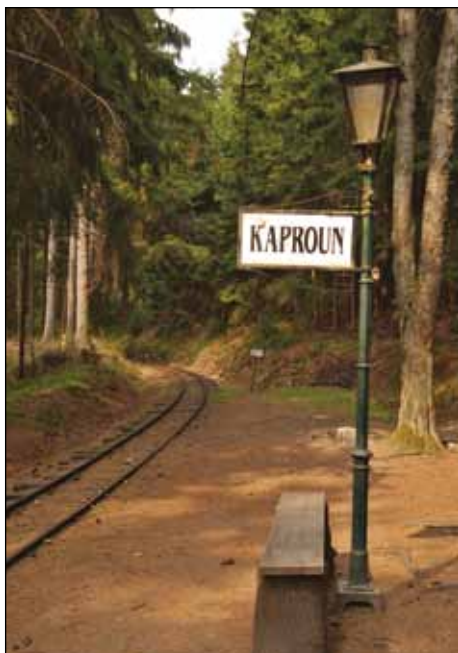
*U pole nádherných kopřiv je fůra,
do tašky trháme si je.
A taky kořeny lopuchů, hurá!
Máša už do země ryje.*

*Kolik nás přežilo taková sousta?
Ba, to je otázka pádná.
Naštěstí – ač je tu otravů spousta
otrava nebyla žádná.*

Stonožka

Patrik otevírá takzvaný Graselův tresor (Grasel byl loupežník, kterému údajně skrýš patřila)

Zde byl detrainován Jára Cimrman

Hádanky

Zkus vyřešit hádanky, které jsme luštili na Velikonočním puťáku. Zvládneš všechny, jako Tatouch?

1. Má to rohy, žádné nohy co je to?
2. Nemá to huby,
ale tři zuby,
u jídla slouží,
po něm netouží.
3. Patří ti to, ale tvoji přátelé to používá
jí víc než ty.
Co je to?
4. Kdo to dělá, nechce to,
kdo to koupí, nepotřebuje to,
kdo to potřebuje, neví o tom.
5. Černý do koupele,
červený z koupele.
6. Maličký, však pevný domeček
skrývá stromeček.
7. Když je viděti, nevidí mne nikdo,
a když není viděti, vidí mne všecko.
8. Kopyta mám,
přec nejsem zvíře.
9. Běží to v potoku, od roku do roku,
vždycky dopředu a nikdy dozadu.
10. Je had, v těle samá díra,
nejí, přece neumírá.
11. Čtyři bratři
pátý sedí na

12. Jednou dírou tam, dvěma dírami ven, a
když jste venku, teprve jste tam.
13. Dlouhá je a trošičku krátkou chvíli,
široká je víc než jednu míli,
vysoká je, má sedmery schody,
přec se vejde do kapičky vody.
14. Když šel tam do hlavy ho tloukli,
když šel ven, za krk ho tahali.

Řešení: 1) dveře (nebo cokoli podobného), 2) vidlička, 3) tvé jméno, 4) rakev, 5) rak, 6) pecka, 7) tma, 8) švec, 9) voda, 10) řetěz, 11) ruka (dlaň), 12) kalhoty, 13) duha, 14) hřebík

Putákové hlášky

Cestu jsme si krátily luštěním hádanek. Vzniklo několik alternativních řešení.

„Patří to tobě, ale tví přátelé to využívají víc než ty.“ (jméno) Hyp: „To je jasný, to je moje petlahev s Tangem.“

„Jednou dírou tam, dvěma ven, a když jsi ven, tak jsi teprve tam.“ (kalhoty)

Tatouch (přemýšlí a zpívá si): „Kočka leze dírou...“ Věšák: „Kočka leze dírou? Jednou tam a více ven? To bude mlýnek na maso.“

Bavíme se o pijavicích. Věšák na Honzu: „Hele, tady na krku máš takovou hnusnou pijavici...“
Tatouch: „Ne, to je hlava...“

Kuba: „To je dobrý, uvaříme si kopřivy a kořeny...“

Horác: „A mech a jehličí...“

Kuba se tváří překvapeně.

Tatouch: „No, aby tě netlačilo.“

Jarní voda I. – Berounka

29. dubna – 1. května 2011

Svidinou krásného počasí jsme 1.květnový víkend opět vyrazili pokořit jednu z českých řek – tentokrát Berounku.

Oficiální sraz byl v pátek odpoledne na Hlavním nádraží, ale já vyrazil směrem Braník, abych pomohl naložit lodě a za odměnu byl odvezen autem. Na místě už čekali Srn s Kvíčalou, takže nám snesení lodí trvalo jen chvíli. Pak už přijel pan Bobeš s obřím autem, všechno a všechny jsme naložili a vyrazili přes Barrandovský most směrem na západ. Kromě Kuleho, Srna a mě se v autě vezli i Kryštof a Vojtou, kteří dělali takový brajgl, že jsem měl chuť je hned po příjezdu hodit do vody – k tomu nakonec nedošlo (nějak jsem na to zapomněl).

Cesta byla docela dobrodružná, navigace nám každou chvíli hlásila: „Zahněte ostře doleva“ a „za 100m budete v cíli“. Jednou jsme se dokonce museli vyhýbat osobáku a traktorů na skutečně uzounké lesní silničce.

Když jsme dojeli téměř do cíle (navigace hlásila „zahněte doleva“), Kule se zatvářil, že doleva to být nemůže, chopil se navigování a poslal nás rovně. Radši se ale chtěl ujistit a tak se zeptal místních, kudy máme jet. Ti zrádci nás ovšem poslali úplně opačným směrem. Po chvíli bloudění jsme se vrátili a vzali to směrem, který naznačoval Kule. A ouha – po pár desítkách metrech cesta skončila. Tak jsme to opět otočili a došlo na cestu, na kterou nás směřovala navigace. Voilá – směr to byl správný a za chvíli už jsme se vítali se zbytkem osazenstva.

Vyložili jsme lodě a věci, poslali pana Bobeše domů, připravili místa na spaní (tropika byla postavena skutečně ukázkově – každé jinak :-)) a unaveně ulehli do spacáků.

Když jsme se druhý den probudili, vypadalo to, že bude krásně. Tak jsme s chutí naložili bagáž i háčky do lodí a vyjeli po proudu (teda jestli se tomu olejí dá říkat proud). Několik lodí vyrazilo trochu moc rychle a proto nám brzy zmizely z dohledu. O pár kilometrů dále toho však jejich posádky jistě litovaly.

Nid se svou lahví Tangu

Číhal tady totiž útočný labuťák hlídající ženu a děti. Horác s Tatouchem to projeli na vlastní pěst, ale Petra si radši počkala na nás (přeci jen to bylo místo, kde labuť kdysi málem utopila Magyala). Řekli jsme si, že na větší loď si netroufne a pustili se do soulodění s tím, že rychle projedem a labuťák se nás bude bát. Jenže soulodění rychle vedlo k nicnedělání, tudíž se nám nepodařilo vyvinout dostatečnou rychlost. Labuťák si toho všiml a začal se houpavým pohybem přibližovat. Fik začal panikařit. A měl na to právo – byl na straně otočené k labuťákoví a ten se na něj po chvíli taky vrhnul. Fik ho praštil pádlem, ale nebylo to moc platné. Naštěstí jsme brzy vyjeli z labuťákova teritoria a tak nás nechal být. Ještě jsme sledovali, jak jede proti zpozdivším se Pytlíkům, ale i oni ve zdraví projeli.

Kousek dál jsme stavěli u jezu. Bylo krásně a vedle se rozkládala nádherná louka, tak jsme si mysleli, že se tu najíme. Ovšem zlí jazykové nás táhli ještě dál. Nakonec jsme poobědvali u malebné chatičky. Pytlí

kům se to nelíbilo a proto ostentativně zastavili na louce na druhém břehu. To se jim ale moc nevyplatilo, neboť chvíli potom začalo pršet. My se schovali pod střechu terasy chatky, ale Pytlíkům nezbylo, než nasednout do lodí a popojet.

Kvůli tomu nám vydatně ujeli, protože vždy, když to vypadalo, že přestalo pršet a my vyrazili k lodím, strhla se nová průtrž a tak jsme se zase běželi schovat. Tak to šlo asi třikrát. Nakonec se ale počasí umoudřilo a my mohli vyrazit.

Odpoledne se táhlo v pošmourném deštivém duchu, a proto jsme se brzy utábořili. Oblíbeného Milána bylo k večeri skutečně hodně a i když jsem jeden kotel dojídal (a málem prasknul :), tak nám přesto jeden plný zbyl. Protože jsme s Hlukem neměli lžíce, používali jsme osekané kusy dřeva. Hluk k tomu během jídla vytvořil teorii o tom, jak jedly různé civilizace: „No nejdřív to byli ti pralidi, který jedli rukama. Potom indiáni a kusama dřeva, jako máme my, další Čiňani s hůlkama a nakonec Normální lidi s příborama.“

Poslední den naší plavby byl započat vyspáním Šneka ze spacáku. Odolávala docela dlouho a pořád zalezala zpátky, ale nakonec se nechala přesvědčit.

Dnešní úsek moc zábavný nebyl. Sice bylo hezky, ale foukal studený vítr a řeka vůbec netekla. Místy byl vítr tak silný, že udělal takové vlny, až to vypadalo, že řeka teče proti proudu.

Nakonec jsme se dokodrcali a do cílového Zvíkovce. Schovali jsme lodě a rozbalili oběd. Kule se mezitím někam vytratil – šel hledat vestu, která mu někde spadla z lodí. Nenašel. To jsme ještě nevěděli, že ji najdeme o týden později jen kousek od místa, kde jsme končili.

Po chvíli flákání a házení frískem jsme se vydali na autobus. Když přijel, s úlevou jsme se do něj naskládali a odjeli do Prahy. Kule ještě stihnul pořídit pár vtipných fotek zřízeného Kryšpína. Pak už jsme přijeli na Háje, udělali kolečko, rozdali kartičky a rozešli se do svých domovů.

Věšák

Jeden z mála sjízdných jezů

Jarní sraz – Ploučnice

27.–29. května 2011

Na sraz jsem odjížděla v sobotu společně se Želvou, Stonožkou a Hrabošaty. Želva se v autobuse pozvracela a řidič autobusu přešel naší zastávku. Když řidič konečně zastavil, tak jsme vystoupili a šli směrem k tábořišti.

Po cestě jsme hráli různé hry a Stonožka řekla, že kdo vyhraje, nebude muset mýt kotlík, a kdo bude druhý, dostane jediný bonbon, který s sebou Stonožka měla. Když jsme dorazili na tábořiště, Stonožka zavolala Kulemu, kdy asi přijdou. Kule řekl, že asi za dvě hodiny. Šli jsme tedy čekat na loučku, která byla na cestě k tábořišti. Chtěli jsme Kulemu a spol. udělat překvapení. Želva si lehla do trávy a my ji přykryli další trávou a vedle ní zapíchli Stonožčinu šavli, takže to vypadalo, že je zapíchnutá.

Čekali jsme a čekali, ale ze dvou hodin se staly čtyři. Tak jsme se vrátili na tá-

bořiště a čekali dál. Najednou se z lesa vyloupla Máša s Horácem a řekli nám, že jsme na špatném, tábořišti. Tak jsme se sbalili a celí naštvaní jsme odešli na správné místo. Tam jsme si s Želvou postavily tropiko a čekaly, až nás svolají.

Když nás svolali, tak nám řekli, jak bude hra probíhat, představili jsme se a Věšák vyhlásil, kdo bude čert. Samozřejmě já.

Ve hře jsme po družinkách. Já s Želvou jsme běžely po stanovištích a tam jsme plnily různé úkoly jako třeba: zašívání plachty na čas, házení kotvou a zapalování ohňů. Při tom všem jsme sbírali peníze pesos, které se nakonec sečetly a která družinka jich měla nejvíc, zvítězila.

Tuhle fotku radši neukazovat rodičům...

Večer při slavnostňáku, když jsem byla čert, mi oheň skoro nechytl, Potom přišlo vyhlašování družinek. Vyhrály jsme my, Pošťolky! Nakonec se až do noci zpívalo.

Ráno jsme se sbalily a s ostatními jsme vyrazily na vlak. Bylo vedro a tak jsme se byli vykoupat v Máchově jezeře a pak hurá na vlak a domů.

Terka

To není Chorvatsko, to je Máchovo jezero

Z dutých stromů vylézali Hadi

Hlášky

Vysvětlování pravidel u slavnostního ohně.

Sysel: „Kdo vstoupí do čertovského kruhu, bude podle naší tradice hozen do vody.“

Kule: „Podle naší tradice taky. A to už je dvoakrát.“

Sysel (pokračuje o čertovském kruhu): „Tam smí totiž jen čert.“

Někdo: „Do vody?“

Kule: „Ano, čert totiž topí.“

Na zastávce k odpočinku.

Želva: „Jdem dál?“

Horác: „Nejdem dál. Jdem blíž.“

Vojta, Šnek a Olda rozdělávají oheň

Hadí výprava – Rabštejn nad Střelou

10.–12. června 2011

Den 1

Sraz jsme měli na Masaryčce, ale já jsem omylem jel na Hlavák. Když jsem se dozvěděl, že jsem tam špatně, rychle jsem se přesunul a hurá, stihnul jsem to. Nid ale zapomněl vzít tropiko. Vlakem jsme dojeli do Rakovníka, kde jsme přestupovali. Přejeli jsme zastávku a proto jsme šli jinudy, než byl původní plán. Spali jsme u Řopíku, všichni nacpaní pod přístřeškem z jednoho tropika a ponča.

Den 2

K snídani jsme měli záviny a pak se ostatní šli podívat na Liščí skály, ale já jsem si balil pomaleji, takže mi utekli a musel jsem zůstat u tábořiště. Pak jsme šli do Tisu u Blatné a tam se vykoukali. Srab Hroch do vody nešel. Potom jsme se vydali do Sklárný a přes Černý rybník jsme došli k Rabštejnu nad Střelou. Já a Bobeš jsme si vytáhli zlomenou sirku a museli jsme jít pro vodu. Šli jsme přes louku a úplně si promáčeli boty. Naštěstí jsme cestou do Rabštejna potkali chatku, kde měli vodu, takže jsme nemuseli jít až do města.

Kryšpín a Bobeš s klacky (proti medvědům?)

K večeri byly těstoviny s mozzarelou a tvarohogurtoovou omáčkou. Ale Hypovi se teplem nadmula mozzarella, otevřela krabičku a rozmáčkla jogurt. Když jsme pak vyndali pytlík s mozzarelou, vypadala jako balon. Asi byla trochu zkažená.

Den 3

K snídani jsme měli zase záviny. Vydali jsme se do Rabštejna, což je nejmenší město a má jen 23 stálých obyvatel. Podívali jsme se tam na židovský hřbitov a pak jsme pokračovali po modrý až do Žihle. Odtamtud jsme jeli vlakem do Plzně a pak do Prahy.

Kryšpín

Starý kamenný most u Rabštejna

Šifra – osmisměrka

Určitě sis už někdy všiml, že v programu na stránkách se občas objeví „speciální akce – šifrovací hra pro starší“. Pokud tě něco takového zajímá a jednoho dne se chystáš na podobné akce chodit, připravili jsme si zde pro tebe takový trénink. Jedná se o šifru z šifrovací hry Matrix.

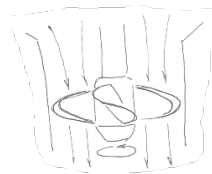
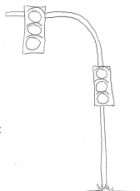
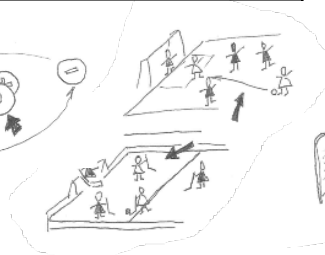
Z každé šifry se vždy dozvíš, kde je další stanoviště, proto i zde něco takového hledej. Hodně štěstí!

Pokud chceš být machr, nečti si nápovědu!

EXPEDICE
MATRIX
2010

O	F	S	A	J	D	Y	B	Í	N	A	O
P	R	U	E	I	C	N	A	R	F	T	M
I	L	E	T	A	N	I	C	A	U	I	A
R	Y	L	Á	R	D	P	N	A	N	T	T
E	O	E	M	O	L	L	R	K	S	I	J
L	E	T	H	T	J	E	O	U	Y	A	T
U	E	D	O	P	E	D	T	P	D	Ě	N
M	J	K	S	Y	N	O	I	A	V	Ó	P
R	Z	A	P	N	E	N	P	K	Z	N	Y
O	S	O	S	Í	O	T	L	A	E	Á	H
F	D	O	V	M	É	R	L	U	R	V	E
A	M	E	S	R	G	E	T	N	D	A	Y

Nápověda

Nápověda na dvacetišestisměrku:
Už vám bliká zelená?

Lentilky dovedou zázraky – 17. listopadu nám pomohly dostat se do minulosti, a tak jsme se mohli podívat, jaké to bylo za komunismu. ■■■ Guláš proběhl poněkud netradičně, místo po Vltavě jsme se proháněli po Petříně (průsmyku Chilkoot). Maďal měl tak příležitost provětrat svoje staré jasanky. Byla pořádná zima, ale o to víc nám alespoň chutnal teplý guláš. ■■■ Pod stroměčkem na Poradní skále jsme letos se Stonožkou objevily opravdu originální dárek – no řekněte, taky bylo vždycky vašim snem dostat svítící glóbus? ■■■ Osmého ledna jsme se sešli s dalšími oddíly v Bohnicích. Detektivům se povedlo odhalit Jacka Rozparovače, celá akce se i přes deštivé počasí povedla. Někteří hráči byli ale po hře spíš toho názoru, že organizátoři hry by měli v Bohnicích raději zůstat. ■■■ V Desné – Novině se na pololetkách jako každý rok hrál ping-pong, jako bonus jsme ale letos zařadili i hru Česko, ve které byl bohužel věk hráčů přímo úměrný šanci na vítězství. Další novinkou byla Lentilka (Rozárka), která s námi dokonce absolvovala veškeré výlety (v kočárku za Hrochem, to se to jede!) ■■■ V klubovně proběhla beseda s paní Lieblovou (Vávrova babička), dozvídáme se, jak to vypadalo v koncentracím a č-

ním táboře. Nutno říci, že na tohle působivé vyprávění nikdo z nás určitě nezapomene. Děkujeme. ■■■ Čoči, Stonožka a Pěta byly oplackovány. Věšák se odjel schovat do Říma, a tak ho školení čeká příští rok ■■■ Zimní výprava do Velké Fatry proběhla za účasti pouze pěti otrlých horských vlků/vlčic. Přežili jsme, dokonce nás ani neodvál vichr, který se do nás na Ostriedku pořádně opřel.

■■■ Už Morana leží a zubama škeří... sloveso „škeřit“ prý opravdu existuje a znamená „šklebit se“. Ani úděsné škleby ale slámové Morany před utopením nezachránily. ■■■

Na Velikonocích jsme vyzkoušeli, co všechno z přírody se dá pozřít. Největší úspěch měl kopřivový špenát, druhé místo pak připadlo smaženému kořenu lopuchu. ■■■ Jarní sraz ovládli piráti přetahující se o peníze pesos. Nejzuřivějšími pirátkami se staly Poštolky, s nikým se nemazlily a sraz vyhrály. ■■■ Hadi podnikli výpravu k Rabštejnu nad Střelou. Prohledali důkladně terén, aby se do těchto nádherných

končin následně mohly vydat i Poštolky.

Poštolčí výprava pak byla zakončena vášnivými debatami na různá témata, například: „sbíječka pro červy“ nebo „vana na kolečkách“. Za obhajování různých názorů jsme postupně dojezdy do Prahy.

